

Proloog

Ongeveer 35 jaar geleden, Sintra, Portugal

Ze wordt wakker van luid gepraat. Terwijl ze de slaap uit haar ogen wrijft, herkent ze de fel uitschietende stem van Irene die, zoals bijna altijd als ze boos of overstuur is, Nederlands praat.

Zachter, nauwelijks verstaanbaar, klinkt de veel rustigere, zwaardere stem van haar vader, waar ze maar een paar woorden van kan opvangen. Hij spreekt Engels, de taal waarin thuis de meeste gesprekken worden gevoerd, hoewel hij met haar en haar zusje ook Portugees spreekt.

Aan het geluid te horen staan ze in de gang net buiten de slaapkamer, die zij met haar zusje deelt, precies aan de andere kant van de muur dan haar bed. Met een geschrokken beweging hijst ze zich overeind. Ze is toch nog in slaap gevallen, terwijl ze zichzelf zo heeft voorgenomen wakker te blijven.

Eerder die dag heeft ze samen met Maria-Ana het plan bedacht om vannacht stiekem achter hun vader aan te gaan. Er staat iets te gebeuren. De afgelopen dagen zijn diverse mannen regelmatig in de zogenaamde vergaderkamer verdwenen en de paar dingen die zij hebben kunnen opvangen duiden op een geheimzinnige bijeenkomst in de put op het moment van volle maan. 's Nachts. En dat is nu en zij is alsnog in slaap gevallen!

Ze zwaait haar benen uit bed en werpt een snelle blik op haar zusje. In het beetje licht van het lampje bij diens bed ziet ze dat het kleine meisje volledig onder haar deken verstopt ligt en ze glimlacht onwillekeurig. Het duurt vaak lang voor haar zusje eenmaal in slaap valt, ze kan eindeloos blijven zeuren om verhaaltjes, maar als ze uiteindelijk slaapt, wordt ze meestal nergens meer wakker van. Ook vanavond was ze nog lang wakker gebleven en had gebedeld om te worden voorgelezen, een van de redenen dat zij zelf uiteindelijk blijikbaar toch in slaap is gevallen.

Hoewel haar zusje vast in slaap lijkt, zet ze voor de zekerheid toch zo zacht als ze kan haar voeten op de koude tegels. Het laatste wat ze wil is

het kleine meisje wekken, want dan zijn de rapen gaar. Niet alleen kan ze dan haar plannetje wel vergeten, maar ze haalt zich eveneens de woede van Irene op haar hals.

De terracotta tegels voelen kil en ruw aan onder haar blote voeten en ze loopt op haar tenen naar de deur. Ze struikelt bijna over een van haar pantoffels en dankbaar trekt ze snel de met bont gevoerde sloffen aan. De op felle toon gevoerde discussie is inmiddels stilgevallen, haar vader maakt nog een laatste opmerking, maar daar volgt geen reactie meer op.

In plaats daarvan hoort ze het geluid van het zilverkleurige belletje dat aan de deurklink van de grote slaapkamer is bevestigd, het signaal dat het gesprek blijkbaar is beëindigd en in elk geval een van de volwassenen zich daar terugtrekt.

Vol spanning blijft ze staan luisteren. Ze weet bijna zeker dat haar vader niet thuis blijft. Daar ging de discussie namelijk over. Hij wil naar de put, nu, midden in de nacht, iets waar Irene duidelijk niets van wil weten. Zij vindt het een duivelse constructie met mystieke krachten waar de mens zich niet mee moet bemoeien. Hoewel zij niet begrijpt wat ze daar precies mee bedoelt, fascineert de put haar enorm, misschien wel juist omdat Irene er zo over denkt. Haar vader daarentegen is een veelvuldig bezoeker van de put, maar zover ze weet altijd overdag, tot nu.

Zelf is het haar ondanks Irene's negatieve houding ten opzichte van het bouwwerk toch een paar keer gelukt weg te sluipen en er in af te dalen, meestal samen met Maria-Ana. De put is veel dieper dan het huis hoog is. De eerste keer zijn ze halverwege omgedraaid, omdat ze het toch te eng vonden, maar inmiddels zijn ze al meerdere keren op de bodem geweest en hebben ze zelfs een deel van de aangrenzende gangen verkend. Iets aan de put boeit haar. Het lijkt alsof ze stemmen hoort, die verhalen vertellen over vroeger en ze vindt het meer opwindend dan eng.

Omdat ze zeker weet dat haar zusje onmiddellijk met haar mee wil als ze zou weten dat ze naar de put gaat, is het iets wat ze geheim moet houden voor het nieuwsgierige meisje, met name omdat deze het zonder aarzelen aan Irene gaat vertellen. Niet om haar erbij te lappen, meer omdat ze een

enthousiaste flapuit is. Dat risico kan ze niet nemen, de put is voor alle kinderen op het landgoed tot verboden terrein verklaard en ze weet dat ze een flinke straf kan krijgen als de volwassenen ontdekken dat ze er heen gaat, zeker 's nachts.

Maar haar vader gaat ook en ze kan niet wachten om te weten te komen waarom hij dat juist op dit tijdstip gaat doen. Er moet iets bijzonders aan de hand zijn en ze staat te popelen om te ontdekken wat dat is!

Ze drukt haar oor tegen de deur en begrijpt uit het gestommel in de gang dat haar vader z'n pantoffels voor z'n schoenen verruult, een teken dat hij werkelijk op het punt staat het huis te verlaten. Enigszins nerveus, maar tegelijkertijd nieuwsgierig en opgewonden wacht ze tot ze de buitendeur open en weer dicht hoort gaan en stapt dan, zonder zich nog een seconde te bedenken, de gang op. Haastig, bang dat ze op het laatste nippertje alsnog wordt gesnapt, trekt ze het eerste het beste kledingstuk dat ze kan vinden van de kapstok. Terwijl ze naar de deur loopt, worstelt ze zich in de mouwen van wat Irene's jas blijkt te zijn. Hoewel de jas bij Irene maar tot op haar billen komt, hangt hij bij haar tot op haar knieën. Met trillende vingers lukt het haar het de deur van slot te doen. Zachtjes drukt ze de deur achter zich dicht en staat dan in de koele buitenlucht.

Ze is laat. Zij en Maria-Ana hadden afgesproken om ruim voor middernacht al in de put te zijn, lang voor alle mannen, maar omdat zij ondanks haar voornemen wakker te blijven toch in slaap is gevallen, gaat ze er vanuit dat Maria-Ana er al is. Dit houdt in dat ze heel voorzichtig moet zijn, want ze weet niet hoeveel mannen er nog komen.

Verdorie, waarom is ze dan ook in slaap gevallen? Nu moet ze, zonder dat haar vader het merkt, achter hem aan en in de put afdalen in de hoop dat iedereen al beneden is en er niemand na haar komt, die haar kan betrappen. Door de discussie is haar vader later dan gepland, dus misschien zijn alle anderen al wel beneden, dat zou mooi zijn. Maria-Ana zal zich wel afvragen waar zij blijft, misschien denkt ze wel dat ze niet meer durft.

Hoewel het park dat bij *Quinta da Regaleira* hoort haar overdag net zo vertrouwd is als het huis waar ze al een aantal maanden verblijven, is het ...